

Karganın Rengi

“Siyah!”

“Siyah mı?”

“Evet Emre, siyah.”

“Kara değil mi?”

“Ha kara, ha siyah...”

“Cenk, bence kara ile siyah arasında fark var.”

Arkadaşım Cenk’le hâlâ aynı şeyi, kargaların rengini tartışıyoruz. Galiba aranızdaki bu iddia taraflardan biri ikna olmadan son bulmayacak. Kargaların rengi konusunda bahse tutuşmanızın nedeni de komik. Üstelik bütün çekişme ve takışmalarımız kadar komik. En azından şimdiye kadar böyleydi.

Geçen gün sınıf arkadaşım ve adaşım Emre’nin doğum günüydü. Doğum günü kutlamasına biz de davetliydik. Emreler bize uzakta oturuyorlar. O gün Cenk’le bisikletlerimize atladığımız gibi Emrelere doğru pedal çevirmeye başladık. Oturdukları site o kadar ağaçlıklı ki, “Siz ormanda yaşıyorsunuz,” diyerek adaşım Emre’ye takılıyorum, gülüşüyoruz. Fakat gerçekten güzel bir yer. Her iki yanında ağaçların olduğu,

yemyeşil bir parkın içinden geçerek siteye giriyorsunuz. Yolunuzun üstünde mutlaka birkaç sincaba rastlıyorsunuz. Ağaçlara tırmanan, dallardan dallara atlayan sincaplardan Cenk korkuyor. İşin ilginç vahşi hayvanlarla ilgili belgeselleri izlemekten korkmayan, hatta zevkle izleyen Cenk, miniminnacık sincaplardan korkuyor. Oysa sincaplar o kadar sevimliler ki!

Doğum gününe giderken yine yolumuza sincaplar çıktı. Cenk o korkuyla bisikletini yıldırım hızıyla sürmeye başladı. Arkasından, “Sincaplar gitti, yavaşla düşeceksin!” diye bağırmaya başladım. Ama beni duymadı bile. Ağaçlardan havalanan birkaç karga da kafasının üstünden uçup geçti. Bu onu daha da korkuttu, dengesini kaybedip yere yuvarlandı. Bisiklet bir yana, Cenk bir yana...

Ben de hızla Cenk’in yanına gittim, kalkmasına yardım ettim. Dizindeki hafif sıyrık dışında bir şeyi yoktu, ama bisikleti biraz zarar görmüştü. Zinciri atmış, tekerleğine özene bezene taktığı süslerden bazıları kırılmış, gidonu yamulmuştu. Ayağa kalkıp bisikletteki hasara göz attıktan sonra, “Siyah siyah kargalar üstümden uçarken nasıl korktum anlatamam,” dedi.

“Cenk sen düşünce kafanı çarptın ve renk körü oldun sanırım. Kargalar siyah değil, karadır,” demiş buldum. İkiniz birden nasıl gülmeye başladık, anlatamam. İçinde bulunduğumuz durumu unutmuş, kargaların rengi konusunda birbirimize laf yetiştiriyorduk. Arkamızdan gelen ve olayı gören Aslı ile Elif, bizim

durumumuza bizden daha çok güldüler haliyle. İşte o karmaşanın arasında biz yine yapacağımızı yapmıştık. Kargaların rengi konusunda iddiaya girmiştik. Kazanan bir gazoz ısmarlayacaktı. Cenk'e göre kargalar siyahtı, bense kara deyip duruyordum.

İyi ama karganın rengi karadır. İddiaya girmemizin üstünden birkaç gün geçti, Cenk hâlâ, “Karganın rengi siyahtır” diyor, başka bir şey demiyor. Kendi söylediğinin doğru olduğunda ısrar ediyor. Üstelik Ahmet Hamdi Amca'ya sorup doğrusunu öğrenmemize rağmen bu ısrarından vazgeçmüyor.

Bu kadarı da olamaz diye düşünüyorum. Cenk ya renkleri ve renkler arasındaki farkları bilmiyor ya da benimle tutuştuğu bahsi kaybetmemek için mızıkçılık yapıyor. Arada sırada benim de huysuzluğum tutar ve inat ederim. Ama Cenk'in inadıyla kıyaslanmaz sanırım. Şimdi de güneşin altında, kafanızı gökyüzüne dikmiş, elektrik direğine tünemiş kargalara bakıyoruz. Kapkara işte, tam da komşumuz, emekli edebiyat öğretmeni Ahmet Hamdi Amca'nın söylediği gibi: “Gece gibi kara.”

Ahmet Hamdi Amca bunu söylediğinde Cenk hemen atılıp kendini haklı çıkarmak için “Peki, gece gibi siyah desek olmaz mı?” dedi. Ahmet Hamdi Amca “Belki gece gibi simsiyah diyebiliriz ama ‘kara’, kargaların rengini daha iyi anlatıyor,” demişti. Aldığı yanıt bile onu ikna etmeye yetmedi. “Ben biraz araştıracam, bunu sonra konuşuruz,” diyerek kestirip attı.

Ne derdi anneannem böyleleri için... Hah! Keçi gibi inatçı. Cenk de tam anlamıyla keçi gibi inatçı.

Tabii bu iddia onun ısrarı, daha doğrusu inadı nedeniyle boşa çıkacak. Evdeki ansiklopedileri karıştırıp duruyorum. Kargaların rengine dair bir bilgi bulursan ki buluyorum- Cenk'e gösterip, "Evet Cenk, ben kazandım, hadi bakalım uçlan şu gazoz parasını da alıp birlikte içelim," diyeceğim. Bizim iddialarımızın sonu böyledir. Kim kazanırsa kazansın ödül paylaşılır.

Ama artık diyemem. Hele bu sabah aldığım haberdan sonra Cenk'e bu konuyla ilgili hiç bir şey söyleyemem. Hatta bırakın bir şey söylemeyi onunla böyle bir konuda iddiaya girdiğime bin pişmanım. Tüm inatçılığınma rağmen çok sevdiğim oyun arkadaşım, en yakınım, zaman zaman sırlarımı paylaştığım sırdaşımın bizim mahalleden taşınacağını öğrendim. Kendimi bildim bileli tanıdığım, çocukluğumuzun beraber geçtiği Cenkler bizim mahalleden taşınıyorlarmış. İlginç olan bunu annemden öğrenmem.

Annemin dediğine göre bu taşınma işinden bugüne değin neredeyse kimsenin haberi olmamış. Hemen her şeyden ilk önce haberi olan ve öğrendiği önemli önemsiz her haberi herkese duyurmak için çarpınan, bu huyundan dolayı da biz çocukların 'haber spikeri' diyerek alay ettiğimiz Neslihan Teyze'nin bile haberi olmamış. Düşünebiliyor musunuz, Cenk'in bile son ana kadar bu olaydan haberi yokmuş. Mutlaka öyle olmalı, yoksa böyle bir şeyi benden saklamazdı.

Annemin duyduğuna göre Cenk'in babası İzmir'de yeni bir iş bulmuş. Bu nedenle de hemen taşınmaları gerekiyormuş. Cenk'ler hızla evlerini toparlama işine girişmişler. Şimdi burada durmuş Cenk'in neler hissettiğini düşünmeye çalışıyorum. Eminim son derece sıkıntılı ve üzgündür.

Şu kargaların rengi konusunda iddiaya girmek için ne kötü bir zamanlama. Bazen kendimi tutamayıp saçma sapan şeylere takılabiliyorum.

Sabahtan bu yana Cenkların bizim evin tam karşısındaki evini gözliyorum. Ne giren var ne çıkan. Annem, “Hazırlık yapıyorlardır, eşyaların toplanması, paketlenmesi uzun sürer, koca ev kolay kolay toplanmaz ki,” diyor. Cenk galiba evin toplanması için anne babasına yardım ediyor, o yüzden sabahtan beri evden dışarı adımını atmadı diye düşünüyorum, daha doğrusu böyle olmasını umuyorum. Yoksa üzüntüsünden kendini eve hapsedmedi ya!

Bekliyorum, mutlaka benimle vedalaşmaya gelir. Bir yandan da ‘keşke onunla bir iddiaya girmeseydim ve böyle ayrılmasaydık’ diye içim içimi yiyor. Ya gelmezse, ya hiç uğramazsa...

İçimdeki sıkıntıyı biraz olsun dağıtmak için odama gittim, kütüphanemden Türkiye haritasını alıp masanın üzerine yaydım. İzmir ne kadar da uzakta? Parmağımı, haritadaki İstanbul yazısının üzerine koydum ve elimi yavaşça aşağıya kaydırarak İzmir yazısının üzerine getirdim. Evet, İzmir buraya çok çok uzak. ‘Daha yakında bir yerlere taşınacak olsalar giderdim’ diye geçiriyorum içimden. Ama o kadar uzağa gidemem, annem babam izin vermez zaten. Parmağım haritanın üzerinde, öyle boş boş durdum.

Birdenbire zilin sesiyle kendime geldim ve yıldırım hızıyla kapıya koştum. Kapıyı öyle aceleyle ve hızla açtım ki Cenk, bir iki adım gerileyerek, şaşırmış bir ifadeyle bana bakakaldı.

“İçeri gir hemen, nereden çıktı bu taşınma hikâyesi, neden daha önce söylemedin, ne yapacağız biz şimdi? Öyle anlamsız anlamsız yüzüme bakmasana, konuş!”

Ardı ardına sıraladığım sorulara Cenk hiçbir yanıt vermiyor, sadece gülümseyerek yüzüme bakıyordu. Bu beni daha da sinirlendirdi ve en sonunda “Cenkkk, anlatsana!!” diye bağırdım. Cenk sanki hiç bir şey olmamış gibi anneme “Melek Teyze merhaba, nasılsınız?” dedi, sonra da bana kaş göz işareti yaparak odama gitmek istediğini anlattı. Doğruca odama yöneldik.